

Zmizelé osudy. Mementa světových válek pro mladého člověka 21. století.
Odnajdując pogubione koraliki losu. Memento dwóch wojen światowych w oczach młodego człowieka.

Prague

Wrocław

Kraków

České Budějovice

Vienna

SUDETEN

CARPATHIAN MOUNTAINS

Spree

Elbe

Odra

Hron

Danube

Neusiedler See

TATRAŃSKI N.P.

TATRAŃSKYĀ N.P.

N.P. NICKETATRY

BÜKKI N.P.

INF. PTRF.
**GEORG
TAMMEGGER
FRIEDRICH
M**

INF.
**KARL
HRDLIČKA**
L.I.R. 25
21.02. 1915

INF.
**JOSEF
KNEISL**
L.I.R. 1
22.01. 1915

NG
WIEGER
20.03. 1915

SCH.
**EDUARD
SEDLAČEK**
K.K. SCH.R. 14

odborné exkurze
Č. Budějovice – jižní Polsko:

Gorlice

Krakow - Oswieczim

SCH.
JOSEF FRANZ
DYMAČEK
K.K. SCH.R. 1

Exkurze: židovské město Kazimerz v Krakově

ŻYDŹW, NAZIŚCI SKIEROWALI DO KL
DLSKICH WIĘZNIÓW, POŁOWA Z NICH

WIĘZNIÓW BRZYCH NARODOWOŚCI,
J.A. W OBOZIE.

D SOWIECKICH JEKOC W OJENNYCH.
ZYCIE, PRZETRWALI MIEJCZNI.

TAC. J. 1 100 000 ŻYDŹW,
AL SIĘ MIEJCZEM HOŁOKAUSTU,
D MORDU W DZIEJACH LUDZKOŚCI
TŹW, OKOŁO 1 000 000 DEPORTOWANYCH
DNYCH PRZEZ ESESMANŹW GŁŹWNE

3 000 ROMŹW (CYGANŹW), 21 000 Z NICH

IONS OF POLES. THE NAZIS SENT 140
THE CAMP, WHERE HALF OF THEM

TATIONS OF 25,000 PRISONER
HEIR IMPRISONMENT, ONLY FEW

ORTATIONS OF 1.1 MILLION JE
NO. TWO FUNCTIONS: WHI
CAMP, IT BECAME YET ANOT
BIGGEST MASS MURDER
PERSTRATED BY THE NAZI
THE HUNDREDS BY THE SS.

EXPORTATIONS OF 23,000
PERISHED.

PIERWSZY TRANSPORT WIĘZNIÓW POLITYCZNYCH - 728 POLAKŹW (W TYM RELIŻ POLSKICH
STWORZY PRZYTRZYDZI 90 OBOZŹW Z TAMŹWICH 1401940R.
THE FIRST TRANSPORT OF 728 POLISH POLITICAL PRISONERS, AMONG WHICH THERE WERE
SEVERAL POLISH JEWS, ARRIVED IN AUSCHWITZ FROM TAMŹW ON JUNE 14, 1940.

FRANCOUZANŹW Z MIEDZOLANŹW, 1939.
FRENCHMEN BEING ARRIVED, 1939.

WYDELANE POLSKIE / LUDNOŚŹ Z DANŹWJCZYNY, PRZEZNACZONEJ DLA NIEMIECŹW
KŹWSTWŹW, 1942-1943.
POLISH CIVILIANS BEING EXPELLED FROM THE JANŹWŹW REGION TO MAKE WAY FOR GERMAN
SETTLERS, 1942-1943.

SOWIECCY JEKCY WŁEJWNE, OBUJWNIWNE OBRZĄW 230R, 1941.
SOVIET PRISONERS OF WAR IN THE GERMAN-OCCUPIED TERRITORY IN THE SSER, 1941.

GRŹW PRZEŁOŻONY W PRŹWODZIEJ W STŹWIA PRZEZ ROJŹWŹWŹW, BEZ ROJŹWŹWŹW
W WYDELANIE W JAWA.
THE TRANSPORT CAMP IN PRŹWODZIEJ, WHERE POLISH CIVILIANS DIRECTED DURING THE NAZI
WARRING IN 1944 WERE HELD BEFORE BEING DEPORTED TO AUSCHWITZ.

WYDELANE W JAWA.
EXPELLED IN JAWA.

DACUNKOWA LICZBA ŻYDŹW, DEPORTOWANYCH DO KL AUSCHWITZ:
ESTIMATED NUMBER OF JEWS DEPORTED TO AUSCHWITZ:

- 100 000 Z WĘGRŹW / FROM HUNGARY
- 80 000 Z POLSKI / FROM POLAND
- 60 000 Z FRANCJI / FROM FRANCE
- 50 000 Z HOLANDI / FROM THE NETHERLANDS
- 35 000 Z GRECJI / FROM GREECE
- 14 000 Z PROTEKTORATU CZECH I NŹWRAJ
FROM THE PROTECTORATE OF BOHEMIA AND MORAVIA
- 27 000 Z SŁŹWECY / FROM SLOVAKIA
- 25 000 Z BELGI / FROM BELGIUM
- 10 000 Z AUSTRI I NIEMIEC / FROM AUSTRIA AND GERMANY
- 23 000 Z JŹWŁOCH / FROM YUGOSLAVIA
- 7 500 Z WŁOCH / FROM ITALY
- 690 Z NORWEGI / FROM NORWAY

OKOŁO 34 000 OSŹB NARODOWOŚCI ŻYDŹWSKIEJ
PLUS APPROXIMATELY 34 000 JEWISH INDIVIDUALS
TRANSFERRED FROM OTHER CONCENTRATION CAMPS.

W OBOZIE PRZEŁOŻONY W PRŹWODZIEJ, 1942 R.
IN THE TRANSPORT CAMP AT PRŹWODZIEJ, 1942.

besedy s pamětníky událostí II. světové války, kteří přežili holocaust v Osvětimi

Pátrání po stopách Adolfa Eichmanna, který jezdil
ve 30. a 40. letech 20. století do Č. Budějovic za
svou tehdejší dívkou Verou Liebl

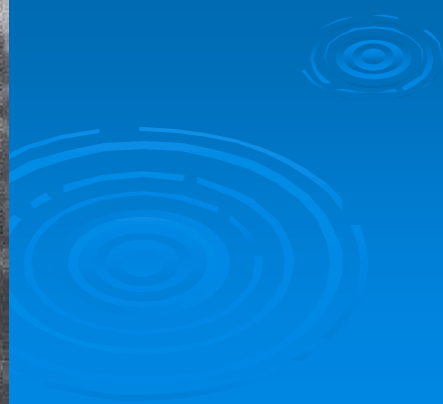
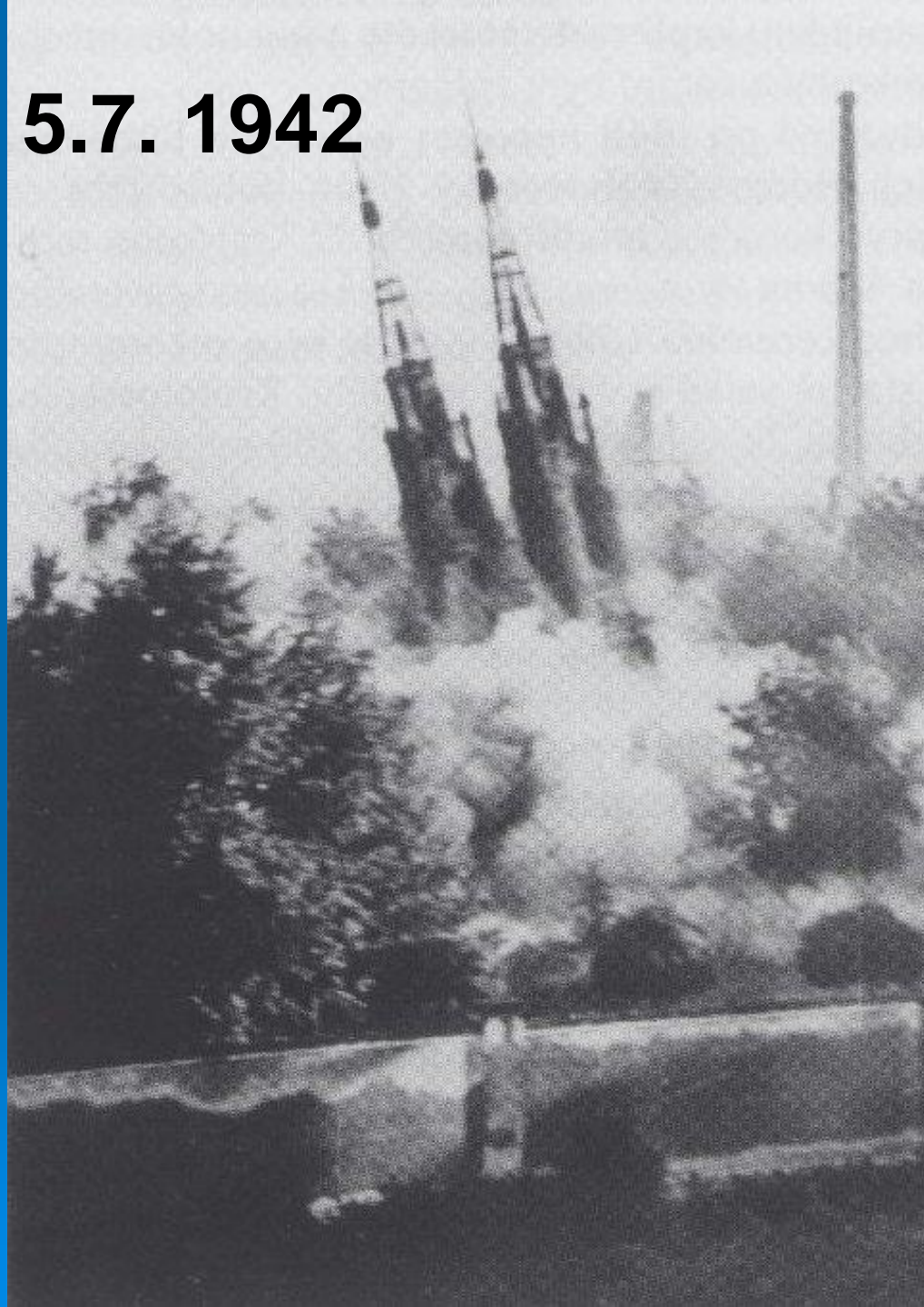

Sledování smutné historie zániku židovské synagogy v Č. Budějovicích v roce 1942

Č Budějovice. Gerstnerova třída.

5.7. 1942

Súčtování se Židy musí být důkladné

Poslední dny znovu ukázaly, jak úzká byla souvislost demokracií s bolševismem a jak v pozadí těchto režimů hráli rozhodující roli Židé. Právě nyní, kdy Německo svými vítězstvími na východě drtí bolševicko-židovský systém, strhl se huronský pokřik u západních Židů, kteří

nuta a prohrána a proto se alespoň snaží svůj zasloužený konec oddálit. Prodlužují proto krvavý zápas, ovšem na útraty cizích, zotročených národů. Ale Evropa si se Židy už smí poradit. Rumunsko se zbavuje židovskými energiemi a odpověď

JIHOČESKÁ JEDNOTA

ČÍSLO 10 KALIBR: SEMAČEK & KOMPONENTY, JEDLIČKA, LADNÁ A VÍDA C. 601. TELEFON 78. DRUHOTYPOVÁ A. JARVA 1931. VYDÁNÍ 20 000 000

V Všichni Věříme **Ve Velké Vítězství** **V**
Vůdcova Velkoněmecka

LIST NÁRODNÍHO SOURUČENSTVÍ

Vůdcova výstraha Anglii

V újíměch Říšského sněmu nebylo dosud státního staršího míru zasedání. Říšská vláda se dočkávala v újíměch sněmu. Byl přítomen královský italský ministr věcí zahraničních, hrabě Ciano. Přišel celý diplomatický sbor. Temně všichni poslanci ve státního sněmu naplnili místní zasedací síň.

mým úmyslem. Avšak jsem si plně vědom toho, že pokračování v tomto loži shodě újíměm rozhodnutí jednání z obou stran. Pan Chamberlain nechtěl si myslet, že to bude Německo. Já vím, že to bude Anglie.

V této hodině počítám jako osová povinnost před svým rozhodnutím účastit se této jednání

Pan Chamberlain zasílá toto moje prohlášení opět sděluje pokřikem, že je to jenom výpověď mého státního míru počítá nad každým újíměm. Já jsem pak právě v každém případě udělal svého svého tvár v reakci vědom, které přijímá z

Strážník na Tullin: Ústřední ústřední ústřední

Německo jedná vždy včas a přesně.

Pod ochranou velkého národa

Přípravy Německé říše a Italie do druhého období války jsou nejlepším svědectvím, že obě mocnosti jsou rozhodnuty vésti válku až do konce a stále úspěchy vítězí německé branné moci jsou nejlepším důkazem, že konečné zlomení anglické hegemonie jest jisté.

Die volksdeutsche
KOH-I-NOOR BLEISTIFTFABRIK
L. & C. HARDTMUTH

begrußt die Teilnehmer am
KREISTAG DER NSDAP.

HEIL HITLER!

Její muž pomáhal strhnout hákový kříž z radnice

Dvaosmdesátiletá Blanka Klimešová prožila část 2. světové války v Českých Budějovicích. Včera o svých zážitcích vyprávěla studentům

ANDREA ZAHRADNÍKOVÁ

České Budějovice – Ukradla mi dětství. Tak hovoří o druhé světové válce dvaosmdesátiletá Blanka Klimešová, která včera své zážitky popisovala studentům Střední školy obchodu, služeb a podnikání a Vyšší odborné školy v Českých Budějovicích. Ukázala potravinové listky i dopisy z vězení, navíc odhalila, že jedním z mužů, kteří již 5. května 1945 strhávali hákový kříž z budějovické radnice, byl její manžel.

Blanka Klimešová se narodila v roce 1929, válka ji tedy zastihla v pouhých deseti letech. „Najednou jsem měla stejné starosti jako dospělí. Musela jsem shánět jídlo, pomáhat, neměla hračky. Kvůli válce jsem přišla o dětství,“ říká. Její rodiče pracovali v kině, které sdílilo na česko-budějovické Lannově třídě. Tam po sedm dní v týdnu plnili funkci opravářů, uklízečů, uvaďečů i topičů.

Rodina bydlela ve stejné budově, kvůli nedostatku uhlí ale trávila nejvíce času právě v kině. „Protože jsme nemohli topit v bytě, proseděla jsem zimní večery v kotelně. Psala jsem tam i domácí úkoly,“ vzpomíná Klimešová. Dodává, že díky kinu alespoň mohla zhlédnout řadu filmů z různých krajín, což v ní zanechalo touhu poznávat a cestovat.

Obtížné období začalo pro Blanku Klimešovou v roce 1941. Tehdy nacisté poslali jejího otce do vězení za roznášení profinaneckých letáků. „První měsíc byl vězněn v Budějovicích a toho jsem využívala. Vždy, když šel vězni na práci, držela jsem se podél přívodu a nenápadně sledovala tatínka. Pak sešli do sklepa rezat dříví, já se zastavila u okénka, ve kterém se za chvilku tatínka objevil, a hodila mu cigarety. Po těch strašně toužil,“ vypráví.

LIKVIDACE NENÁVIDĚNÉHO SYMBOLU. Tři muži sundávají 5. května 1945 hákový kříž z věže česko-budějovické radnice. Jedním z nich je budoucí manžel Blanky Klimešové. Foto: Státní okresní archiv České Budějovice

„Za čas její otec putoval do terezínského ghetta a věznic v Dražďanech a Mnichově. Údržba i nadále kontakt tak bylo mnohem těžší. Vězni směli psát pouze jednou za čas krátké zprávy, jejichž obsah byl samozřejmě pečlivě kontrolován. Někteří si však našli cestu, jak svým rodinám sdělit, co skutečně prožívají. „Psali motáky mnohdy i na toaletní

papír a dávali je do špinavého prádla. To si totiž posílali domů vyprat. Tatínek ukrýval dopisy do ponožek, protože si říkal, že ty Němci určitě prohlížet nebudou,“ doplňuje Klimešová. Takhle dostala od otce více než desítku zpráv. Popisoval v nich poměry ve věznici, ale také svou dceru nabádal, aby stále chodila na hodiny klavíru a pomáhala

VZPOMÍNKY. Blanka Klimešová ukazuje fotografie ze svého mládí i dopisy, které posílal její otec z vězení. Foto: Deník/Andrea Zahradníková

matce. Psal i o tom, že věří v návrat k rodině a jednou jim všechno vynahradí.

Doba bez otce byla pro Klimešovou a její matku skutečně náročná. Trápil je mimo jiné nedostatek jídla. „Byl hrozný hlad. K večeri jsme mivali jen krajíc válečného mazlavého chleba a černé pivo. A to ještě byla protekční porce z výčepu u kina,“ komentuje. Dodnes má jednu fotografii, na níž pózuje v plavkách a jsou jí přítomni vidět všechna žebra.

Jednoduchá nebyla ani situace finanční. „Rodiny vězňů nedostávaly žádnou podporu. Až později jsem se dozvěděla, že mamince pomáhal jeden člověk z našeho domu a že Češi mezi sebou pořádali sbírky,“ připomíná Klimešová. Velký strach zažila během heydrichiády, kdy Němci hrozili, že

každého desátého vězně zastřelí. „Scházeli jsme se se soudesy a debatovali o tom, jak je asi budou počítat,“ dodává.

Těžce prožívala také to, jak nacisté jednali s Židy. „V dubnu 1942 jsem viděla svoji židovskou kamarádku, jak s dědečkem táhne káru a jde do

„V roce 1942 jsem viděla svoji židovskou kamarádku, jak s dědečkem táhne káru a jde do transportu. Co se s ní pak přesně stalo, jsem nikdy nezjistila.“

Blanka Klimešová, 82 let

transportu. V té době muselo z Budějovic odejít 909 Židů, vrátilo se jich jen 30,“ připomíná. Co se stalo s její kamarádkou, nikdy nezjistila. Po válce na ni čekala, hledala její jméno dokonce i v seznamech v Izraeli, ale bez úspěchu.

Na podzim roku 1942 byl otec Blanky Klimešové propuštěn z vězení, protože u soudu chyběl svědek. Rodina se však musela okamžitě přestěhovat na Slovensko. Během jednoho dne opustili České Budějovi-

ce. Na Slovensku byl podle Klimešové život o trochu jednodušší, její otec tam získal práci ve firmě vyrábějící léčiva a už ani Němci jej tolik nekontrolovali. „Vzpomínám si ale i na to, že jsem ve škole vůbec nerozuměla. Když se psal diktát, dostávala, jsem pětky,“ přiznává.

Konec války prožila Blanka Klimešová na Slovensku, kde se s rodinou skrývala velmi blízko fronty. Zároveň je ale její život spjat s událostmi v Budějovicích. Její budoucí manžel byl totiž jedním z mužů, kteří již 5. května 1945 sundali hákový kříž z věže radnice na náměstí Přemysla Otakara II. „Podával z okénka nářadí dalším dvěma. Byl to dost odvážný čin, protože v té době tu ještě Němci byli a nebezpečí samozřejmě představovalo i samotné spíhání na věž,“ popisuje Klimešová.

Ona sama se s rodinou vrátila na jih Čech v srpnu 1945. Začala pracovat v lékárně, kde potkala právě svého muže. Bral se v roce 1952, o jeho činu však dlouho nic nevěděla. „On o tom vůbec nemluvil. Až jednou jsem byla na přednášce v muzeu, kde ukazovali fotografie tři dosud neznámých mužů, kteří sundávají kříž. Manžel nakonec přiznal, že byl jedním z nich, a vzpomněl si i na jména ostatních,“ říká Klimešová s tím, že její manžel byl nejcharakternější člověk, jakého v životě potkala.

V posledních letech se snažila dohnat to, o co kvůli válce přišla. Jako malou kompenzaci za ztracené dětství vydala knihu s dětskými příběhy, také hodně cestovala, podívala se například do Ameriky i na Island. Před studenty mluvila včera o svých zážitcích vůbec poprvé, považuje to za důležitě. „Mladí lidé by měli vědět, co se dělo. Myslím, že je to zvlášť potřebné v době, kdy se objevují různé neonacistické skupiny,“ uzavírá.

